

Arrest

nr. 298 552 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN DE WAL
Mechelsesteenweg 64/201
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kind, X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2023 met referentienummer 110469.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AZARIAN, die *loco* advocaat H. VAN DE WAL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Ten aanzien van verzoekster en haar zoon werd er op 23 mei 2023 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: A.M. + A.G.
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

|x| de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 13/11/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het buitenlands huwelijk met een niet-EU onderdaan betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene en haar minderjarige zoon samenwonen met haar partner en zijn inwonend minderjarig kind hen niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier vermoedelijk tewerkgesteld is geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat het kind hier bij de partner van de moeder verblijft, geeft het kind niet automatische recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven aangezien het kind ook het statuut van deze ouder volgt.

Het feit dat het minderjarige kind hier eventueel naar school gaat, geeft het kind en de ouder evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene en haar minderjarige zoon gescheiden worden van haar partner en zijn minderjarig inwonend kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om hun situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsof privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan

beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste Middel: Het bevel om het grondgebied te verlaten is pertinent strijdig met artikel 8 EVRM en artikel 24 Handvest grondrechten EU

1. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie-of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001 K. en T. / Finland (GK), §150 ; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK, §93).

2. Vermits het Hof heeft geoordeeld dat het begrip gezin niet beperkt is tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook op andere de facto gezinsbanden, zoals wanneer partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2/11/2010, Serife Yigit/ Turkije (GK §94) en er sprake moet zijn van een stabiele effectieve partnerrelatie. Waarbij er rekening kan worden gehouden met een aantal factoren die deze stabiele en duurzame partnerrelatie kunnen staven zoals: het samenwonen, de aard en de duur van de relatie (EHRM 20/6/2002, Al -Nashif/Bulgarije, §112; EHRM 8 januari 2009 nr. 10606/07, Joseph Grant v.VK, par.30).

3. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gezinssituatie van verzoekster en schendt de bepalingen van artikel 24 Handvest Grondrechten EU en artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008.

4. Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

5. Artikel 24 Handvest Grondrechten EU luidt als volgt:

3. Iederkind heeft errecht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008: Non-refoulement belang van het kind, familie-en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) Het belang van het kind;*
- b) Het familie-en gezinsleven;*

6. Bij het nemen van de bestreden beslissing diende de verweerder om évidente redenen het privéleven van verzoekster en haar verblijf in België te respecteren. Verzoekster én haar kind hebben het recht op eerbiediging van het gezinsleven conform artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

7. Artikel 8 EVRM voorziet in de tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid. Verzoekster vormt geen gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

8. Meer nog verzoekster is getrouwd met iemand die een knelpuntberoep uitoefent in België (stuk 4 en 5) en wiens aanwezigheid een voordeel oplevert voor de Belgische économie. Verzoekster is hier om bij haar partner te zijn met wie zij een effectieve en stabiele relatie heeft.

9. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar verzoekster een lang verblijf heeft genoten niet disproportioneel is ten aanzien van het recht

op een gezinsleven. In de beslissing wordt verwezen naar arrest nr. 27.844 dd. 27/5/2009 waarin de Raad erop heeft gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene de vreemdelingenwet naast zich zou neerleggen.

10. Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt eerder dat het recht op een gezinsleven of privéleven tijdelijk mag gescheiden worden om de situatie in regel te stellen met de migratiewetgeving en dit niet als schending kan aanzien worden van artikel 8 EVRM.

11. Uit deze motivering blijkt echter niet dat er een afweging is gebeurd tussen de evenredigheid van een verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van het gezin, die het gevolg is door dit bevel. Vermits dat deze beslissing niet enkel slaat op verzoekster en haar kind en haar echtgenoot, maar ook een belangrijke invloed heeft op de dochter van haar echtgenoot, heeft verwerende partij het belang van het gezin volledig naast zich neergelegd bij het nemen van deze beslissing.

Het is ook geenszins zo dat verzoekster zich zomaar in België heeft gevestigd om dit als een voldongen feit aan de Belgische Staat op te dringen door haar zoon hier school te laten lopen. Zij vormt integendeel een duurzaam gezin met een echtgenoot die deelneemt aan de arbeidsmarkt en die zelfs een knelpuntberoep uitoefent om de Belgische économie op die wijze een dienst te bewijzen. Indien zijn echtgenote en haar zoon het land moeten verlaten, zal mogelijk de heer A. besluiten hen te volgen, wat nadelig is voor de économie. In het andere geval wordt het gezin uit elkaar getrokken, en komt artikel 8 EVRM in het gedrang. Dit geldt des te meer voor de kinderen.

12. Het EHRM benadrukt immers dat het hoger belang van het kind mee in een belangenafweging dient genomen te worden. Hoewel dat het Hof stelt dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op het grondgebied toe te staan, bestaat er tegelijk een positieve verplichting van de staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Het Hof herhaalt immers dat de staat steeds een fair-balance toets dient te maken, waarbij het hoger belang van het kind betrokken bij een verblijfsaanvraag steeds van het hoogste belang is. (EHRM arrest nr. 12738/10, Jeunesse tegen Nederland, 3 oktober 2014).

13. Dat artikel 8 van het EVRM is geschonden door het bestreden bevel.

Dat er wel een sprake is van een privé -en of familie -en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM hoeft niet en wordt inzake niet in vraag gesteld.

Daarenboven staat wel vast dat verweerder zich inlaat in het privé-en / of familie-en gezinsleven van verzoekster.

14. Verweerder dient bijgevolg een billijke afweging te maken en rekening te houden met de feitelijke situatie waarin verzoekster en haar kind zich in bevinden. Verweerder dient minstens rekening te houden met de hinderpalen waarmee verzoekster zou geconfronteerd worden om het door haar en haar gezin hier opgebouwde gezinsleven verder te kunnen zetten door deze "tijdelijke" onderbreking". Niets toont effectief aan dat deze onderbreking kan gerechtvaardigd worden of effectief tijdelijk zal zijn zoals omschreven in de motivering van gedaagde.

15. Vermits verzoekster voldoende heeft aangetoond dat verweerder zijn positieve verplichting om het recht op privé leven van haar en haar gezin in België te kunnen handhaven niet is kunnen nakomen aangezien de genomen beslissing disproportioneel is.

Bovendien staat het vast dat de man van verzoekster mee de belangen van de Belgische staat dient door een knelpuntberoep uit te oefenen. Dat tevens een schending van artikel 8 EVRM vaststaat."

2.1.1. In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoekster en haar zoon langer dan de maximale 90 dagen in het Rijk verblijven in een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenovereenkomst en zij er niet in slagen te bewijzen dat deze termijn niet overschreden werd. Op basis van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt er derhalve aan verzoekster en haar zoon een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

2.1.2. In haar eerste middel voert verzoekster aan dat de onderhavige beslissing een schending uitmaakt van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 8 van het EVRM. Deze artikelen houden in dat er bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening gehouden dient te worden met het gezinsleven van de betrokkene. In dit verband voert verzoekster aan dat zij getrouwd is en al zes jaar een effectieve en stabiele relatie onderhoudt met haar echtgenoot. Verzoekster wijst er daarnaast op dat zij een zeer hechte band onderhoudt met de dochter van haar echtgenoot voor wie zij een moederrol vervult. Het bestreden bevel zou tot gevolg hebben dat niet alleen verzoekster en haar zoon maar tevens verzoeksters echtgenoot en diens dochter het land zouden moeten verlaten. In dit verband wijst verzoekster erop dat haar echtgenoot een knelpuntberoep uitoefent (elektrotechnisch en sanitair installateur) waardoor het voor hem niet mogelijk zou zijn om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft volgens verzoekster nagelaten om een grondige en ernstige proportionaliteitsafweging te maken zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er blijkt niet dat verzoekster eerder tot een verblijf werd toegelaten of werd gemachtigd voor een verblijf van meer dan drie maanden. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) moet in een dergelijk geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In de bestreden beslissing wordt er niet ontkend dat verzoekster en haar zoon een gezinsleven onderhouden met verzoeksters echtgenoot en diens dochter en dat zij allen samenwonen. Verweerder motiveert echter dat verzoeksters huwelijk met een derdelander niet automatisch een recht op verblijf genereert.

Er wordt op gewezen dat het bestreden bevel geen definitieve beëindiging van het gezinsleven inhoudt maar slechts een tijdelijke scheiding waardoor verzoeksters gezinsbelangen niet disproportioneel benadeeld worden.

Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot een knelpuntberoep uitoefent en een voordeel oplevert voor de Belgische economie. Hiermee verduidelijkt verzoekster echter niet waarom het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om van haar en haar zoon te verwachten dat zij tijdelijk terugkeren naar Georgië.

Verzoekster wijst op algemene wijze op de ontwrichtende gevolgen van de bestreden beslissing. Met dit algemeen betoog maakt zij echter niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die een tijdelijke scheiding in de weg staan. Bovendien dient te worden herhaald dat verzoekster haar gezinsleven opbouwde tijdens een periode waarvan zij wist dat het voortbestaan van haar gezinsleven in België precair zou zijn.

Uit haar verzoekschrift blijkt dat verzoekster het duidelijk niet eens is met verweerders beoordeling, doch maakt zij hiermee niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Een schending van het gezinsleven wordt niet aangetoond.

2.1.3. Verzoekster wijst vervolgens op het hoger belang van het kind en betoogt dat dit element in rekening gehouden moet worden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst erop dat haar zoon naar school gaat en een OKAN traject volgt. Zij betoogt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikelen 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM.

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Verweerder erkent dat verzoeksters zoon naar school gaat in België, toch motiveert hij dat dit niet automatisch een recht op verblijf genereert. Ook het feit dat verzoekster en haar zoon samenwonen met verzoeksters echtgenoot en diens dochter genereert niet automatisch een verblijfsrecht. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster dan wel de schending aanvoert van het hoger belang van het kind maar nalaat om concreet in te gaan op de voormelde motivering. Verzoekster lijkt van mening te zijn dat voormelde elementen wel degelijk hinderpalen vormen om terug te keren naar haar land van herkomst. In haar verzoekschrift zet verzoekster echter niet verder uiteen waarom dit zo is en waarom de motieven van de bestreden beslissing in deze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Een schending van het hoger belang van het kind wordt dan ook niet aangetoond.

2.1.4. Verzoekster betoogt tot slot dat verweerder zijn positieve verplichting om het recht op het privéleven van verzoekster en haar gezin in België te kunnen handhaven niet is nagekomen omdat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Om een schending van haar privéleven aannemelijk te maken komt het verzoekster toe om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

Verzoekster betoogt dan wel dat zij en haar zoon een privéleven hebben in België maar onderbouwt deze stelling niet met enig begin van bewijs. Zij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voormelde uitzonderlijke omstandigheden, zodat een schending van haar privéleven in de in van artikel 8 van het EVRM ook niet wordt aangetoond.

2.1.5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van haar gezins- en/of privéleven en het hoger belang van het kind.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Tweede middel: Schending van artikel 74/13 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting. Schending van artikel 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Er wordt aan verzoekster slechts een termijn van 7 dagen gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder vermelding van een wettelijk grondslag voor het verlenen van deze termijn.

2. Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 Vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 Vreemdelingenwet de afwijking steun.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.

3. In de beslissing wordt melding gemaakt van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: 'Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins, en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

4. De motivatie strookt geenszins met deze bepaling, noch met artikel 8 EVRM. Er wordt geen belangenafweging gemaakt op een billijke wijze, meer nog uit de belangenafweging blijkt dat een scheiding van een gezin niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM. Louter omwille van het feit dat de scheiding vermeend 'tijdelijk' zou zijn, zou het mogelijk zijn om een volledig stabiele gezinssituatie te ontworpen.

5. Vermits verzoekster gehuwd is met dhr. S.A., die in België een knelpuntberoep uitoefent en wiens dochter A.A., geboren te Tbilisi Georgië op [...] november 2014 reeds een duurzame relatie heeft opgebouwd met verzoekster en de zoon van verzoekster. Zij beschouwt verzoekster en haar zoon als haar familie, gezien verzoekster al 6 jaar een relatie heeft met haar vader.

6. De zoon van verzoekster is schoolgaand in België. Hij volgt een OKAN traject, te [...] (stuk 6).

7. Het bevel dat een kind oplegt om het land te verlaten is strijdig met artikels 3 en 24 van het Kinderrechtenverslag. Duidelijk is dat er niet voldoende rekening is gehouden met de situatie van het gezin bij het nemen van dit bevel. Verzoekster staat voldoende aan dat haar zoon naar school gaat en dat er sprake is van een gezinsleven met de bijgevoegde stukken.

8. In die zin verwijst verzoekster naar het arrest van RvV nr. 153.647 van 30 September 2015 waarbij een bevel vernietigd werd en het motief van de vernietiging de schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidscriterium werd vastgesteld.

9. Verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en van de gezondheidstoestand van de betrokken onderdanen van een derde land.

10. Hoewel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, is verweerder evenwel gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet. Daarnaast bestaat er ook nog een motiveringsbeginsel.

11. Het is immers niet omdat verweerder van oordeel is dat de elementen waarmee hij wettelijk verplicht is rekening te houden er niet zijn, dat hij hierdoor ontslagen wordt van zijn verplichtingen tot het motiveren van de beslissing die hij neemt. Uit de genomen beslissing kan geenszins worden afgeleid dat de verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

12. Verzoekster voert aan dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen. (RvV nr. 153 647 van 30 augustus 2015)."

2.2.1. In het tweede middel voert verzoekster een grief aan tegen de deelbeslissing om de termijn voor vrijwillig vertrek te beperken tot zeven dagen.

Verzoekster betoogt dat de wettelijke grondslag voor het bepalen van deze termijn niet vermeld wordt in de bestreden beslissing. Indien ervan uitgegaan dient te worden dat deze deelbeslissing steun vindt in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, wordt er volgens verzoekster nog steeds niet vermeld op welk onderdeel van deze bepaling de beslissing steunt. Verzoekster betoogt dat de deelbeslissing om de termijn voor vrijwillig vertrek van zeven dagen toe te laten, in strijd is met de formele motivering en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)”

Uit het bovenstaande blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillig vertrek moet bevatten van nul tot maximum dertig dagen. *In casu* werd aan verzoekster een termijn van zeven dagen opgelegd. Verzoekster voert terecht aan dat de bestreden beslissing hieromtrent geen motivering bevat. De Raad moet echter vaststellen dat verzoekster niet aantoonbaar welk belang zij bij haar middel heeft. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat verzoekster en haar zoon voor het einde van deze termijn het grondgebied hebben verlaten. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt haar niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt in haar verzoekschrift ook niet duidelijk op welke andere manier zij desgevallend nog belang zou hebben bij dit middelonderdeel. Het tweede middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

2.2.2. In een volgend middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster herhaalt in haar tweede middel dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met haar echtgenoot en dat haar zoon in België naar school gaat. Zij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad met nummer 153 647 van 20 september 2020 waarin werd vastgesteld dat verweerder geen rekening hield met de elementen zoals vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de bespreking van het eerste middel volgt reeds dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven en hoger belang van het kind in de zin van artikel 8 van het EVRM in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. Aangezien artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling vormt van artikel 8 van het EVRM kan er aldus dienstig worden verwezen naar voorgaande bespreking.

Wat betreft haar gezondheidstoestand of die van haar kind, voert verzoekster geen concrete grieven aan.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Derde middel: Schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Conform artikel 41 van het Handvest lid 2 Spar. 1 eenieder het recht heeft om gehoord te worden voordat jegens hem een voor hem nadelige en individuele maatregel wordt genomen.

In het arrest M.G. en R.N. tegen Nederland van het Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat het nationaal recht een eventueel schending van het hoorrecht dient te onderzoeken.

2. Traditioneel wordt gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis kan nemen van het dossier. Dit terwijl de hoorplicht als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter herzien worden t.g.v. artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Strikt genomen is dit artikel alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens

de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie erkend als een algemeen rechtsbeginsel. Verzoekster is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, diende voorafgegaan door een gehoor en dat het ontbreken van het gehoor een schending inhoudt van de hoorplicht dat een algemeen rechtsbeginsel inhoudt en in de zin van artikel 41 van het Handvest.

3. Verzoekster verwijst naar het feit dat zij al jarenlang een stabiele relatie heeft met haar echtgenoot, die hier tewerkgesteld wordt als elektrotechnisch en sanitair installateur en wiens verblijf hier voor nog minstens één jaar verlengd is. Verzoekster heeft ook een zeer hechte band met de dochter van haar echtgenoot voor wie zij een moederrol vervult. Het feit dat zij zou moeten terugkeren naar Georgie heeft een zwaar effect op het gezin en zorgt ervoor dat het stabiel gezinsleven dat verzoekster en haar partner opgebouwd hebben ontwricht wordt. Verzoekster haalt nogmaals aan dat er geen grondige en ernstige proportionaliteitsafweging werd gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM en dat dit mogelijks voorkomen had kunnen worden indien zij gehoord zou worden, zoals dit beaamt wordt. Bijgevolg stelt verzoekster dat dat het hoorrecht zoals vastgesteld in artikel 41 van het Handvest is geschonden.

4. Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

5. Verzoekster verwijst nog naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 o, de zaak RvV 154 674/II Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.”

2.3.1. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Verzoekster voert aan dat zij niet gehoord werd door verweerder en daardoor elementen van artikel 8 van het EVRM niet heeft kunnen duiden. Zij voert aan dat haar echtgenoot tewerkgesteld is als elektrotechnisch en sanitair installateur en dat zijn verblijf op het grondgebied voor nog minstens één jaar verlengd is. Verzoekster zou ook een zeer hechte band hebben met de dochter van haar echtgenoot voor wie zij een moederrol zou vervullen. Zij wijst dat haar terugkeer een zwaar effect zou hebben op haar gezin en voor een ontwrichting van haar stabiel gezinsleven. Verzoekster herhaalt dat er geen grondige en ernstige proportionaliteitsafweging werd gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat dit mogelijks voorkomen had kunnen worden indien zij gehoord zou worden.

Uit de bespreking van de voorgaande middelen is gebleken dat de elementen die verzoekster aanvoert niet van dien aard zijn dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op de situatie. Er blijkt dan ook niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoekster gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt. Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT